

[Gregersen.]

den Lov, overhovedet har holdt nogen Møder. Vi andre har jo ikke Adgang til at kontrolere det, men Pressen har aldrig bragt nogen Meddelelse, der kunde tyde paa, at den Lov, som man dog dengang tillagde en ikke ubetydelig Virkning, har virket noget Sted. Derfor synes jeg, at det netop ved Behandlingen af et Lovforslag af samme Art kunde være af Værdi at faa oplyst, om man har begyndt at udfylde disse Rammer.

Vi kan tilslutte os Venstres Kritik af, og vi har ogsaa selv kritiseret, at Loven er formet som en ren Bemyndigelseslov, men vi finder ikke, at det Ændringsforslag, som Venstre har stillet om, at Finansudvalget skal være medbestemmende, i og for sig løser det Spørgsmaal om Bemyndigelsen. Vi synes, at Rigsdagen skulde have klarere Besked om, hvilke Arbejder det i Virkeligheden drejer sig om, og mere bestemte Regler om Udførelsen af disse Arbejder.

I den Betænkning, der er afgivet, finder man, at Det konservative Folkeparti nu har indført en anden Betegnelse for de fire Partier. Først kaldte man det de fire store Partier; saa fandt man maaske, at der alligevel blev for stor Afstand mellem de 68 og de 14, og saa gik man bort fra det og kaldte dem de fire udvalgsberettigede Partier. Nu kalder det ærede Medlem Hr. Christmas Møller det for de fire afgørende Partier. De to af dem var ved sidste Valg de to afgivende Partier, og jeg synes i det hele taget, at det ikke er noget godt Udtryk, der kunde vist findes et bedre for at sige, hvad Meningen er.

Derimod vil jeg finde, at det kunde virke tiltrækkende paa Socialdemokratiet, at de Konservative har stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa, at Timetallet om Ugen skal være deleligt med 8. Det er jo det, Socialdemokratiet har stridt for igennem Menneskealdre, og det, som de praktisk talt er naaet frem til. Venstres Ændringsforslag Nr. 14 kunde, synes jeg, kun være skrevet af Venstre med dets Tilskud for Landkommuner paa 12½ pCt., for Købstadkommuner paa 20 pCt. og for København, Frederiksberg og Gentofte paa 30 pCt.

Men den største Vanskelighed ved at komme til Rette ligger vel for de fire afgørende Partier, som altsaa ikke har kunnet afgøre noget, i selve Lønspørgsmaalet. Vanskeligheden ved at fastsætte en over for alle Forhold vel afvejet Arbejdsløn er naturligvis saa stor, at en Overenskomst herom mellem de stridende Grupper maa anses for temmelig udelukket. Det er jo ikke

alene de politiske Modsætninger, der gør sig gældende, men ogsaa, og i Særdeleshed, de mange saglige Hensyn, Hensyn, der indbyrdes krydser hinanden. Det faar man jo ogsaa et levende Indtryk af, naar man sammenholder det af Regeringen fastholdte Forslag om Ansættelse af Lønnen med de to af Oppositionspartierne stillede hinanden modsatte Ændringsforslag, og Indtrykket forstærkes ved Gennemlæsning af Arbejdsløshedsraadets Skrivelse af 7. Februar, der er optaget som Bilag I til Lovforslaget af 26. Februar.

Der er naturligvis Hensyn at tage, Hensynet til Understøttelsens Størrelse paa Land og i By, Hensynet til, at Lønnen ved Nødhjælpsarbejder ikke bliver saa stor, at den forhindrer Tilgang til erhvervmæssigt Arbejde, og Hensynet til, om Tildeling af Arbejdet skal ske til Forsørgere eller Ikke-Forsørgere, men det afgørende i Lønspørgsmaalet ligger dog efter min Mening paa et helt andet Felt. Hvis man nemlig, som Regeringspartierne, ønsker Arbejdet udført til tariffmæssig Betaling, er der intet Merarbejde i Lovforslaget ud over det, der kan udføres for det Beløb, den nugældende Arbejdsløshedsunderstøttelse andrager; de Millioner, der lægges til ud over det, giver ikke noget Merarbejde. Hvis man paa den anden Side følger Oppositionspartierne, vil Staten komme til at optræde som den store Løntrykker. Det er det store Modsætningsforhold mellem de afgørende Partier, de to til den ene Side og de to til den anden Side. Det bliver vanskeligt at forene de to Synspunkter, og i begge Tilfælde vil Loven med de Rammer, der er givet for Arten af Arbejde, fremme uproduktiv Beskæftigelse i samme Grad, som den hemmer produktiv Beskæftigelse.

Det er efter min Mening at stikke Folk Blaar i Øjnene og foregøgle dem, at man for dette Merbeløb ud over Understøttelsesbeløbet gennem Igangsættelse af den Slags Arbejde kan øge Mængden af Nationens Arbejde. Man kan flytte om paa Arbejdet, omplacere det og fordele det paa en anden Maade, men skabe mere Arbejde og formindske Arbejdsløsheden ad denne Vej kan man ikke. Professor Cassel illustrerer denne Omflytning ved at sige, at hvis Staten vilde skaffe sig Midler til Anlæg af en Jernbane som Nødhjælpsarbejde ved paa Budgettet at stryge en Bevilling til et andet Jernbaneanlæg, vilde alle og enhver kunne se, at denne Omflytning af Kapital ikke kunde medføre nogen Formindskelse af Arbejdsløsheden. Det er, som jeg siger, kun en Omflytning, og at man tager Midlerne